

Mother's day
Đoản văn "Mẹ Dạy Đánh Vần"

Lời phi lộ:

Nhân ngày Lễ Mẹ, xin được chia sẻ một đoản văn viết về một kỷ niệm nhỏ với má tôi.

Tuy chỉ là một chuyện nhỏ, nếu không nói là "không có gì đáng kể", nhưng đối với tôi, nó đã in sâu vào tâm trí tôi, không thể nào quên được!

Xin được chia sẻ với quý bạn.

Nguyễn Văn Hà

Hôm nay ngày giỗ má.

Nhớ hồi còn sống, má tôi thường thích ăn chuối nên hôm qua tôi ra chợ mua một nải chuối về để cúng má.

Tôi đốt ba cây nhang cung kính đứng trước bàn thờ má và lâm râm cầu nguyện. Hương khói nghi ngút quyện quanh di ảnh má làm mắt tôi thấy cay cay.

Tôi nhớ hồi mới bảo lãnh má tôi qua Úc, tôi hay trách má: “Má à, bên Úc có bao nhiêu trái cây, thật thà ngon lành mà sao má chỉ thích ăn chuối thôi vậy má!”

Má tôi mới nhỏ nhẹ phân trần: “Cao lương mỹ vị ai mà không thích, nhưng ở dưới quê mình chuối rẻ, má ăn quen rồi, bây giờ má đâm ra thèm đó con à!”

Tôi lại hỏi má tôi: “Còn tiền con cho má mỗi tháng sao không thấy má mua sắm gì hết vậy má!?”

Má tôi chép miệng: “Má bây giờ già rồi, còn tiêu xài gì nữa! Má đã gửi số tiền đó về Việt Nam cho chị dâu con để nó đi nuôi anh con còn trong tù cải tạo!”

o O o

Tôi cắm ba cây nhang trong chén gạo để trên bàn thờ rồi chắp tay lạy má tôi ba lạy.

Gương mặt má tôi trong di ảnh trông hiền lành phúc hậu, như đang nhìn tôi để nhắn nhủ một điều gì!

Bất giác, cả một quãng đời thơ ấu không biết từ đâu như hiện về trước mắt!

Tôi nhớ hồi tôi mới lên 5 tuổi, má tôi còn trẻ lắm.

Năm đó má tôi thường đem quyển sách “Em Tập Đánh Vần” ra để dạy tôi học đánh vần. Quyển sách này má tôi mua 10 năm về trước để bắt đầu dạy cho người anh cả lúc anh lên 5 tuổi. Sau đó đến lượt anh ba, rồi anh tư. Cứ mỗi lần trong nhà có đứa con nào lên 5 tuổi là má tôi đều lấy cùng một quyển sách đó ra để dạy

chúng tôi đánh vần!

Bây giờ đến phiên tôi, quyển sách đã tôi tả nhiều, nhưng những mẫu tự “ABC” và những hình vẽ con gà con vịt vẫn còn nằm nguyên trong đó!

Nhờ má dạy đánh vần trước nên khi vào tiểu học, tôi biết đọc, biết viết nhanh hơn. Và chỉ vài năm sau đó, tôi đã bắt đầu biết làm luận văn, đọc sách giáo khoa. Rồi khi lên trung học tôi bắt đầu biết làm thơ, đọc cả sách tiếng Anh tiếng Pháp!

Nhưng trong lúc anh em chúng tôi truyền tay nhau đọc không biết bao nhiêu là tập san, báo chí, sách vở... má tôi lại chỉ biết có mỗi một quyển sách đơn sơ mà bà đã cất giữ từ gần 20 năm qua, quyển “Em Tập Đánh Vần”!

Tôi nhớ có buổi tối, tôi ôm một chồng sách truyện kiếm hiệp dày cộm mướn ở tiệm sách gần nhà về đọc. Trong lúc tôi nằm đọc tiểu thuyết thao thao bất tuyệt, má tôi lại lấy quyển “Em Tập Đánh Vần” ra từ trong tủ quần áo cũ. Bà ngồi trên bộ ván cầm tay đưa em nhỏ (cũng vừa 5 tuổi) âu yếm chỉ từng mẫu tự ABC trong những trang giấy đã rách nát, để dạy nó ê a đánh vần!
Má tôi bây giờ đã lớn tuổi!

Hình ảnh má tôi kiên nhẫn ngồi dạy cho các anh em chúng tôi, từng đưa, từng đưa biết đánh vần với khả năng hạn hẹp của má, hình ảnh ấy tôi không bao giờ quên được!

Sau này tôi mới khám phá ra rằng, má tôi chỉ biết nhận ra tuồng chữ “ABC” và đọc vài câu thật dễ mà thôi! Má tôi không biết đọc báo hay đọc sách gì cả!

Những năm tôi qua Úc du học, tôi gửi thư về thăm ba má, má tôi đọc khó khăn lắm! Nhiều chữ má tôi không đọc được hay không hiểu, mấy đứa em tôi phải mở thư tôi ra để đọc cho má nghe và cắt nghĩa lại cho má hiểu!

Có lần tôi hỏi sao má không biết đọc báo đọc sách gì cả?

Má tôi cười trả lời “**Tại hồi nhỏ dưới quê, ông ngoại chỉ dạy má mấy chữ quốc ngữ thôi, sau đó má phải phụ bà ngoại buôn gánh bán bưng, chứ má đâu có được đi học mà biết đọc viết viết rành rọt được!**”

Nghe má nói vậy mà tôi cảm thấy buồn cho thân phận má tôi, ngoại tôi cũng như bao nhiêu người phụ nữ Việt Nam trong hoàn cảnh xã hội khó khăn đó!

o O o

Theo thời gian, các anh em tôi lần lượt đỗ đạt thành tài, người kỹ sư, người tiến sỹ, người giáo sư, người công chức, người sỹ quan... Nhưng điều hy hữu là tất cả chúng tôi đều bắt đầu công danh sự nghiệp bằng những ngày học quyển “Em Tập Đánh Vần”. Và người thầy đầu tiên trong đời lại chính là má tôi, người mẹ quê chơn chất, với một cuộc sống cần cù, lam lũ.

Má tôi không mong muốn gì hơn là được nhìn thấy anh em chúng tôi biết đọc, biết

chữ để sau này ra đời có cuộc sống đỡ khổ hơn cuộc sống của ngoại, của má!

Tôi đứng thờ trước bàn thờ má. Không mấy chốc mà nhang đèn cũng gần tàn. Lạy bao nhiêu lạy chắc cũng không đền đáp được công ơn sinh thành dưỡng dục của ba má!

Qua làn khói quỳện, tôi nhìn di ảnh người mẹ quê hiền lương mà thầm nói “Má ăn chuối đi má! Con biết má thích ăn chuối nên con mua một nải cho má ăn nè má!”

Cửa trước nhà không đóng, gió thoảng vào vạt tắt ngọn nến trên bàn thờ! Bỗng dưng tôi không cảm được nước mắt, tôi thốt lên “**Má ơi, con bất hiếu biết ơn má nhiều lắm!**”

Ngoài trời gió thoảng nhẹ trên cành cây khuynh diệp trước sân nhà. Có con chim mẹ bay về tổ đút mồi cho những chú chim non. Tiếng chim kêu ríu rít nghe như tiếng đánh vần ê a của các anh em tôi dưới lời chỉ dạy ngọt ngào của má...

Viết vào ngày giỗ Mẹ.

Nguyễn Hà
Melbourne

Nguồn:<https://groups.google.com/d/msgid/tienggoionosong/1356456420.1550875.1715482209289%40mail.yahoo.com>.

www.vietnamvanhien.org

